

KÖTÜ AHLÂKLAR*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirin, seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ ve üsvetine'l-haseneti muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ الْجَوَّازُ الْجَعْظَرِيُّ وَالْعُتْلُ
الزَّيْمُ هُوَ الشَّدِيدُ الْخُلُقِ الْمُصَحَّحُ الْأَكُولُ
الشَّرُوبُ الْوَاجِدُ لِلطَّعَامِ وَالشَّرَابِ الظُّلُومُ لِلنَّاسِ
الرَّحِيبُ الْجَوْفِ

(حم عن عبد الرحم ن بن غنم)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 486/3 (*Lâ yedhulü'l-cennete'l-cevvâzü'l-ca'zariyyü ve'l- utullü'z-zenîmü. Hüve's-şedîdü'l-hulukı'l-musahhahu, el-ekûlü, eş-şerûbü, el-vâcidü li't-taâmi ve's-şerâbi, ez-zalûmü li'n-nâsi, er- rahîbü'l-cevfi.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı veikramı dünyada ve âhirette cümlelerin üzerine olsun... Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri Peygamber SAS Hazretlerinin sünnet-i seniyyesini öğrenip, tatbik edip Peygamber Efendimiz'in şefaatine ermeyi cümlelerinize, cümlemize nasib eylesin...

Peygamber SAS Hazretleri'nin mübarek hadîsi şerîflerinden onun ahlâkını ve tavsiyelerini öğrenmek üzere, demet demet okuyup anlamaya, anlatmaya çalışıyoruz. Bugün de 486. sayfadaki geçen hafta kaldığımız yerden, 3. hadîs-i şeriften devam etmek istiyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin bize kadar gelmesine emek sarf etmiş olan bütün hadis ravîlerinin ve bütün âlimlerin, başta Peygamber Efendimiz SAS olmak üzere onun pâk ashâbının, etbânının; Ümmet- i Muhammed'in mürşidleri, mürebbileri olan ulemâ-i muhakkikîn, sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ruhlarına;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin; bu binaları yapan, hayrat u hasenatı tesis eyleyen hayır ve hasenat sahiplerinin ve uzaktan yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere şuraya toplanıp gelen siz kardeşlerimizin

ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına Kur'an-ı Kerîm hediye olsun; ve biz yaşayan müslümanlar da Rabbimizin rızasına uygun yaşayıp sevdiği razı olduğu kullar olarak huzuruna varalım diye bir Fâtîha, üç İhlâs-ı Şerif okuyup, o mübareklerin ruhlarına bağışlayıp öyle başlayalım!

.....

a. Cennete Girmeyecek Kimseler

Mukaddimedede metnini okumuş olduğum hadîs-i şerîf, bir takım kötü huyları sayarak bu kötü huyları üzerinde bulunduran kimselerin bu haliyle cennete girmeyeceklerini ifade ediyor.

İnsanları ekseriyetle cennete güzel huylulukları sokacak. Cehenneme girmelerinin ekseriyetle sebebi de kötü huy olacak. O bakımdan İslâm'da ahlâk fevkalade önemli bir şey... Hatta Peygamberimiz SAS Hazretleri buyurmuşlar ki:¹

بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ

(ك.ق. عن أبي هريرة)

¹ Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.670, no:4221; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.191, no:20571; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.192, no:1165; Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid*, c.I, s.122, no:276; Ebû Hüreyre RA'dan.

Lafız farkıyla: İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Yahyâ), c.II, s.904, no:1609; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.381, no:8939; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.104, no:273; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.230, no:7977; İbn-i Sa'd, *Tabakâtü'l-Kübrâ*, c.I, s.192; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VII, s.188, no:835; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XIX, s.252; Ebû Hüreyre RA'dan.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.324, no:31773; Zeyd ibn-i Eslem RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.33, no:5217 ve c.XI, s.559, no:31969; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.243, no:638 ve s.339, no:916.

(*Buistü li-ütemmime mekârime'l-ahlâki*) “Ben güzel ahlâkı tamamlamak için peygamber gönderildim.” buyurmuş.

Demek ki, peygamberlik vazifesinin ana hedeflerinden birisi insanların güzel huylu olması, güzel huylu insanlar haline gelmesi... Güzel huyları öğrenip kendilerini terbiye edip kâmil, olgun, sâlih kimseler haline gelmesi...

“—Filanca adam şu kadar kitap okumuş. Falanca adamın bu kadar rütbesi var. Filanca adamın şöyle bir makamı var...”

Var ama huyu nasıl? Acaba o öğrendiği ilimler, o sahip olduğu rütbe, o elde bulundurduğu imkânlar onu başka insanlara güzel davranacak şekilde terbiye edebilmiş mi? Yontabilmiş mi? İnceltebilmiş mi? Kibarlaştırabilmiş mi? Hassaslaştırabilmiş mi? Kalbini yumuşatabilmiş mi?

Öyleyse o kimse iyi insandır. Yoksa hangi unvana, hangi diplomalara sahip olursa olsun, hangi okullarda okumuş, mezun olmuş olursa olsun bir diploma sahibi olur ama Allah indinde makbul bir insan olmaz. Çünkü Allah başka insanlara zararı dokunmayan, faydalı olan kimseler olmamızı istiyor.

Herkesin kulağında olan bir hadîs-i şeriftir. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

² Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.58, no:5787; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.108, no:129 ve c.II, s.223, no:1234; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.II, s.79, no:630; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.VIII, s.404; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.177, no:6549; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.240, no:679, 772; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXII, s.110, no:24435; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.234, no:1254, 2698.

خَيْرُ النَّاسِ أَنْفَعُهُمُ لِلنَّاسِ

(القضاعي عن جابر)

(Hayru'n-nâs) “İnsanların en hayırlısı (enfauhüm li'n-nâs) insanlara en çok faydası olandır.”

Bir insan namaz kılabilir, kendi başına tesbihler çekebilir, kendi zâtına, kendi adına birtakım ibadetler ve taatler yapabilir.

Bunların yanında, başka insanlara fayda sağlayan işler de vardır. Mesela yemek yedirmek, açları doyurmak, çıplakları giydirmek, birisinin hizmetine koşmak... Bu ikinci tip hayırlar yani sırf insanın kendisine mahsus değil de başkalarına faydası dokunan hayırlar, işler sevapça daha yüksektir. Çünkü İslâm insanların başkasına yaptıkları iyilikler nisbetinde onun derecesini yüksek sayıyor. İşin doğrusu da odur.

Bir insan istediği kadar çok Kur'an okumuş olsun, istediği kadar geceleyin namaz kılıyor olsun, ben yanına gittiğim zaman beni kırıyor, beni üzüyorsa, komşularına illallah dedirtiyorsa, iş hayatı muntazam değilse, herkes kendisinden yaka silkiyorsa; demek ki onun şahsen yaptıkları, yani ilaçlar fayda vermemiş. Onların hepsi birer ilaç idi. Ya usulü ile içmedi, ya bir şey oldu, ilaç kendisine fayda vermedi demek.

Bizim dindarlığımızın, ibadetlerimizin kabul olmasının alâmeti ahlâkımızda görülecek. Ahlâkımız düzeldiği ve iyi huylu olduğumuz zaman, demek ki ibadetlerimiz bize fayda vermiş, kabul olmuş da biz böyle güzel şeyleri yapabilecek duruma gelmişiz diye meseleyi biraz oradan ölçmemiz lazım.

Çünkü bu hadîs-i şerîf gibi daha başka hadîs-i şerîflerden anlıyoruz ki bir insanın huyu güzel olmadığı zaman, öteki işler de pek kâr etmiyor, fayda sağlayamıyor hatta zarara uğruyor.

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfte de buyurmuş ki:³

لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ الْجَوَّازُ الْجَعْظَرِيُّ وَالْعُتْلُ
الزَّيْمُ هُوَ الشَّدِيدُ الْخُلُقِ الْمُصَحَّحُ الْأَكُولُ
الشَّرُوبُ الْوَاجِدُ لِلطَّعَامِ وَالشَّرَابِ الظُّلْمُ لِلنَّاسِ
الرَّحِيبُ الْجَوْفِ

(حم عن عبد الرحمن بن غنم)

RE. 486/3 (*Lâ yedhulu'l-cennete'l-cevvâzü'l-ca'zariyyü ve'l- utullü'z-zenîmü. Hüve's-şedîdü'l-hulukı'l-musahhahu, el-ekûlü, eş-şerûbü, el-vâcidü li't-taâmi ve's-şerâbi, ez-zalûmü li'n-nâsi, er-rahîbü'l-cevfi.*)

(*Lâ yedhulu'l-cennete*) “Cennete girmeyecek!”

“—Kim?”

³ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.227, no:18022; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.174, no:480; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevaid*, c.X, s.721, no:18618; İbn-i Ebi Şeybe, *Musannef*, c.VIII, s.322, no:25831; Harise ibn-i Vehb RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XVI, s.17, no:43744; *Camiü'l-Ehadis*, c.XVII, s.94, no:17656.

“—Kalbi katı, içi dışı kötü, hasis, adi, pespaye tabiatlı, sert ahlâklı, pisboğaz, çok yemek yiyor, midesini düşünüyor, gamsız... Çok içiyor, çok yiyor, göbeği büyük, karnı geniş... Zulmü yapmaktan çekinmiyor, karşısındaki insana yani onun çektiği ıstıraba aldırıyor... Böyle bir insan cennete girmeyecek.” diyor.

Bu insan isterse müslüman olsun, *Lâ ilâhe illa'llah* desin; isterse namaz kılsın, oruç tutsun; isterse hacca gitsin, umre yapsın...

Arkasından deseydi ki:

“—Namaz kılanlar müstesna... Hacca gidenler müstesna... Ramazan'da oruç tutanlar müstesna...Onlarda bu kötü huylar olsa da onlar yine cennete girecektir.”

Öyle demiyor!

“—Şu huylar insanın üzerinde oldu mu o cennete giremez.”

Katı kalpli, gamsız, hep kendisini düşünüyor, midesini doldurmaya bakıyor, hasis, başkalarına hayrı faydası yok... Bu sıfatların hepsi, vardığı nokta itibarıyla; etrafına faydası yok, sırf kendi nefsi için çalışıyor. “Rabbena, hep bana!” usulü ile gidiyor. İşte böyle bir kimsenin, böyle bir katı kalpli, zalim, merhametsiz, taş yürekli kimsenin cennete girmeyeceğini bildiriyor.

Başka hadîs-i şerîflerden biliyoruz ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi merhametli olmaya teşvik ediyor. Başka kardeşlerimize yardım ve hizmet etmeye, ihtiyaçlarını görmek için koşturmaya, kesemizin ağzını açmaya teşvik ediyor. Yol,

köprü, han yaptırmayı, bağışlarda bulunmayı, yoksullara yardım etmeyi, dulları yetimleri gözetmeyi, diğerbîn olmayı, yani bencil olmayıp başkalarına hayır yapıcı kimse olmayı teşvik ediyor. Bencil olup üstelik başkalarına da zararı dokunan kimseler cennete girmeyecek. O halde güzel huylu olalım.

Üzerimizde kötü huylar var mıdır?

Vardır. Herkeste kötü huylar bulunur, bulunabilir, bulunuyordur. İnsanın kâmil huylu, iyi bir insan olması kolay bir şey değildir. İyi bir eğitim görmesi lazım ama bu eğitim değil. İlkokula gitti, diploma aldı mı, “ahlâkı güzel olur” diyemiyorsunuz. Ortaokula gitti, mezun oldu mu, “ahlâkı daha güzel olur” diyemiyorsunuz. Liseye gitti, diplomasını aldı mı, “tamam, pırl pırl ahlâklı olur” diyemiyorsunuz. Üniversiteye gittikten sonra, “artık evliyâ gibi olur” diyemiyorsunuz.

Bilakis ve maalesef tahsil gördükçe berbatlaştığını görüyorsunuz. Bakıyorsunuz sokakta yürüyüşü küstahlaşmış, büyüğüne saygısı, küçüğüne sevgisi kalmamış, anasına babasına bakış tarzı değişmiş. İslâm ahlâkını bırakmış, eski töremizi terk etmiş, onların hepsiyle alay ediyor. Sırf kendi nefesine, kendi zevkine, seks duygularına kapılmış... Görüyoruz.

Neden? Çünkü batı dili öğreniyorlar, belki batı üniversitelerine gidiyorlar, batı ülkelerini görüyorlar... Oranın insanı bunalımda, orada İslâm yok, oradaki din müesseseleri bozulmuş, oradaki din adamları halka gerçekleri anlatma durumunda değiller.

İngiltere’de papaz erkeğin erkekle nikâhını kıyıyor. Dikkat edin erkeğin kadınla değil, erkekle erkek; “Biz birbirimizle evleneceğiz.” diye kiliseye geliyorlar, papaz da onların nikâhını kıyıyor.

Papaz yanına şortlu, atlet giymiş, kolları göğüsleri bacakları açık kızları almış, yazın turistik geziye Akdeniz ülkelerine gidiyor. Bizim ülkeye geliyor, tarihî eserleri geziyorlar.

“–Bu kim?”

“–Bu papaz!”

“–Bunlar kim?”

“–Bunlar da papazın yanındaki kimseler...”

Din çürümüş orada. İnsanlar dinî vazifesini yapmıyor. Din fonksiyonunu kaybetmiş, îfâ edemez duruma gelmiş. Oradaki ahali de şaşırılmış. Dindarlık sulandırılmış sulandırılmış, kilisenin tepesinde çangur çungur çan çalmaktan ibaret bir noktaya getirilmiş.

Soruyorsun hıristiyanlara:

“–Sizin günlük ibadetiniz yok mudur? Allah size emretmemiş mi?”

Emretmiş ama yapmıyorlar. Köln’de, Frankfurt’ta vs. yerlerde kiliselerde belirli saatlerde çanları çalıyorlar ibadete davet için ama giden yok.

“–Pekiyi, size dininiz kapanmayı, örtünmeyi emretmemiş mi?” diye soruyorsunuz. Baldır, bacak, göğüs her taraf açık; dışarısı kasap dükkânı gibi... Soruyorsun, “Bu ne biçim dindarlık?”

Sizin dininizde örtünmek var ama rahibelerde kalmış. Yani tarihî eserlerin müzede kaldığı gibi rahibeler örtünüyor. Örtünme onlara mahsus kalmış, ötekisi yapmıyor.

“—Oruç var mı?”

Orucu bozmuşlar, perhiz haline getirmişler. Hamur yemiyorlar, hamursuz bayramı... Tuzlu yemiyorlar, ekşi yemiyorlar.

“—Bu muydu işin aslı?”

Değildi ama değışe değışe, her gelen işin ucunu biraz kıvıttıra kıvıttıra işi yüz seksen derece tersine döndürmüşler. O adamlar buhranda. O adamların sırtına şeytan çıkmış, binmiş, bacaklarını da boğazlarına kenetlemiş, eline de kamçıyı almış, bunların butlarına vuruyor kamçıyı, “Deh!” Cehenneme doğru doludizgin gidiyorlar. İçki serbest, kadın serbest, şunu serbest, bunu serbest... Onlar bize misal olamaz. Onlar bize kılavuz olamaz. Sen onların peşine takılırsan...

Nereye gidiyorlar? Binmişler bir alâmete, gidiyorlar kıyamete... Onların peşinden gidersen cehenneme gidersin.

“—Kime gideceksin?”

Sorulur mu! Sen Allah’ın Kur’an’ını tanımıyor musun? Tanıyorsun! Varlığını, birliğini bilmiyor musun? Biliyorsun! “Hazreti Muhammed SAS Allah’ın elçisi” diyor musun? Diyorsun! Ona uyacak, onun emrini tutacaksın. O ne emrettiyse öyle yapacaksın. Namus telakkisi, ahlâk telakkisi, alışveriş, ticaret, aile ahlâkı böyle... Hepsi kitaplarımızda yazılı...

Bizim dinimizde bir adam bir kadına mahremi değilse bakamaz.

Yolda karşılaştığı zaman bir bakarsa tesadüfen göz takılmıştır, affolur. İkinci bakış şeytandandır, günah olur.

“—Allah Allah! Entarisi de ne güzel! Belinin de ölçüsü bu!

Kalçası da şu!” dediği zaman günah başlıyor.

Peygamber Efendimiz SAS buyuruyor ki:

“—Gözler de zina eder.”

Göz de zina eder; başka bir dinde böyle bir şey yok. Onlar günahlarına bir de kulp takmışlar:

“—Güzele bakmak sevap.” diyorlar.

“—Güzele bakmak günah!” kardeşim. Helalin değilse bakamazsın! İslâm böyle diyor. “Elin kızına, karısına bakma!” diyor. Biz bu ahlâk ile asırlar boyu yaşamışız, yücelmişiz, mutlu olmuşuz, cümle cihan halkı da bizi takdir etmiş.

Eski Osmanlıları beğendiği için Pakistanlı adam, “Büyük mücahid insanlar, temiz ahlâklı insanlar, Allah’ın veli kulları...” vs. diye Osmanlılara kaside yazmış. “Osmanlılar şöyle efendi, böyle ahlâklı insanlardır.” diye çocuklarına tavsiye etmiş.

Pakistanlı adam da eline para geçirmiş, “Dur bakalım, babamın methettiği Osmanlıları bir göreyim!” diye kalkıp da İstanbul’a gelmemiş mi? Keşke gelmeseydi. Gelmiş, bir de bakmış ki eyvah eyvah! Gazete, mecmua bayileri çıplak kadın dolu... Köprüünün üstü, adalar, modalar

berbat... Burası Türkiye mi, Frangistan mı, İslâm diyarı mı, gayri İslâm diyarı mı; şaşırılmış, küçük dilini yutmuş, ondan sonra yine bitmiş! Ne yapacağını şaşırılmış.

Bizim bir arkadaş:

“—Türkler şöyle müslümandır, böyle müslümandır.” deyince acı acı güldü;

“—Ben İstanbul’u gördüm.” dedi. Yani, “Boşuna konuşma!” demek istedi.

Dedelerimiz öyleymiş. Biz onların mirasını har vurup harman savurup memleketin canına okumuşuz. Batırmışız, çıkarmışız, benzetmişiz. Saati açmışız, orasını burasını, her tarafını kurcalamışız, zembereğini, vidalarını çıkartmışız.

“—Tamam, buyur saat!”

“—Saat ne oldu?”

Canı çıktı! Saatliği kalmadı ki!

Arabayı almışız, bir yere vurmuşuz, tekeri patlamış, motoru gitmiş neyse...

“—Buyur, araba tamam.”

Arabanın arabalığı kalmamış.

Bu benzetmelerden, misallerden şunu demek istiyorum: İslâm’ın bir ahlâk sistemi var. Dünyada başka sistemler de var. Hazreti Âdem zamanından beri, Peygamber Efendimiz’in zamanından beri bir İslâm var, bir küfür var. Bir iman var, bir küfür var.

Peygamber Efendimiz’in zamanında da müşrikler, imansızlar vardı. O zaman da kötü

insanlar vardı. O zaman da hırsızlar, arsızlar, edepsizler vardı ama İslâm onları yendi. Birçok ülkede kendi ahlâkını asırlar boyu hâkim kıldı.

İsveç kralı İslâm diyarına genç insanlar gönderiyor. Mektup da yazmış, İslâm diyarındaki sultana diyor ki;

“—Muhterem efendim! Size şu talebelerimizi gönderiyorum. Bunları güzel ahlâkınızla, mekteplerinizde, medreselerinizde güzelce yetiştirin. Size yalvarıyorum.”

O zaman öyle olmuş. Şimdi işler değişmiş, aksine gitmiş. Biz müslümanız diyebilir miyiz? Dışarıda bir İngiliz’le bir İstanbullu yan yana yürüse nereden anlayacaksınız?

“—Çıkart bakalım hüviyetini!” demedikten sonra İngiliz, Fransız, Bulgar, Yugoslavya’dan akrabasını ziyarete gelmiş Yugoslav, Boşnak veya İspanyol, İtalyan... Onlar biraz da esmer olarak bize benzerler. İngilizler biraz sarışın olur, oradan biraz anlayabilirsin de İtalyan, İspanyol falan oldu mu anlayamazsın da... Giyimler aynı, tavırlar aynı, edepsizlik aynı, seviyesizlik, yüzsüzlük aynı... Namus telakkisi, ar telakkisi, haram helal telakkisi yok; bitmiş.

b. Cennetin Yolu Zordur

Bizim kendi ahlâkımız, kendi kültürümüz, kendi medeniyetimiz, kendi yolumuz var. Bir de küfür yolu var. Biz kendi yolumuzda yürür, Allah’ın emirlerini tutar, Peygamber Efendimiz’in sünnet-i seniyyesine sarılırsak cennete gideriz.

Yoksa Allah'ın bize, bizim ibadetimize ihtiyacı yok. Allah'ın bizim adedimizin müslüman kalmasına ihtiyacı yok. Allah'ın Türkiye'nin müslüman kalmasına ihtiyacı yok. Cümle cihanın halkı silme kâfir olsalar azametinden bir zerre eksilmez. Hepsi müslüman olsalar azametine bir zerre ilave olmaz. Ne olacak!..

كُنْ فَيَكُونُ

(يس: ٨٢)

(*Kün feyekûn*) “Ol dedi mi olur.” (Yâsin, 36/82)

İsterse “Ol!” der, bir başka dünya halk eder; tepeden tırnağa hepsi Allah'ın sevgili kulları, velî, evliyâdan ibaret bir ülke halk eder. Dilerse bir ülkenin ahalisinin hepsini müslüman yapar, dilerse kâfir yapar. Bizim ona, Allah'ın rızasına ihtiyacımız var. Bizim cennete girmek için çalışmamız, cehenneme düşmemek için gözümüzü açmamız lazım!

“—Cennetin yolu nedir?”

Cennetin yoluna Peygamber Efendimiz'in arkasından gittiğin zaman varılır. Peygamber Efendimiz'in yoludur. Cehennemin yolu da şeytanın emrettiği, nefsin, günahların olduğu yoldur. İç içkiyi, koş kızların peşinde, al haram parayı, harca, zulmet, her türlü edepsizliği yap; dosdoğru cehennemin orta yerine düşersin. Oradan da dibe gidersin. İnsan, Gayya kuyusuna kadar gider.

Cennetin yolu zordur. Biz ne yapacağız?

Biz aklımız varsa cenneti kazanmak için çalışacağız, cehenneme düşmemek için çırpınacağız. Çırpınır da kurtarırsak, biz kurtuluruz. Allah cehenneme kâfirleri attığı zaman soracak:

يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأَتْ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ

(ق: ٣٠)

(*Yevme nekülü li-cehenneme heli'mtele'ti, ve tekülü hel min mezîd*) “O günde Allah-u Teâlâ Hazretleri soracak:

(*Heli'mtele'ti*) “Ey benim cehennemim, ey benim kahrımın yurdu olan, yeri olan, mahalli olan cehennemim! Doldun mu? İçin doldu mu? Yer sıkışıklığı var mı?”

(*Ve tekülü hel min mezîd*) “Cehennem diyecek ki: Yâ Rabbi, daha var mı? Gönder!” (Kaf, 50/30)

Daha varsa, daha gelse hepsini alırım.”

Biz ondan kaçmalıyız. Cehenneme bölük bölük atılacaklar, atılacaklar, gelecekler. Cehenneme düştüğün zaman cehennemdeki vazifeliler soracaklar:

أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ

(الملك: ٨)

(*E lem ye'tiküm nezîr*) “Allah Allah! Siz ne biçim insanlarsınız? Size hiç bu tehlikeleri önceden haber veren bir nezir, bir münzir, bir korkutucu,

bir ihtar edici, bir ikaz edici, bir hakikati söyleyici, bir ihbarcı gelmedi mi?” (Mülk, 67/8)

Onlar başlarını sallayacaklar, diyecekler ki:

قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ

اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ إِنَّا أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ

(الملك: ٩)

(*Kâlû belâ*) “Evet, doğrusu bize, bu azap ile korkutan bir peygamber gelmişti; (*fekezzebnâ ve kulnâ mâ nezzele’llàhu min şey*)” fakat biz onu yalan saymış ve: ‘Allah’ın bir şey indirdiği yok; (*in entüm illâ fî dalâlin kebîr*) siz olsa olsa büyük bir sapıklık içindesiniz!’ diye inkâr etmiştik.” (Mülk, 67/9)

وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ

السَّعِيرِ

(الملك: ١٠)

(*Ve kâlû lev künnâ nesmeu ev na’kilü mâ künnâ fî eshâbi’s-saîr*) “Aaaah, ah, o laflar kulağımızdan girmedi. Keşke duysaydık, akletseydik de şu cehennem ehlinde olmasaydık.” diyecekler. (Mülk, 67/10)

O zaman diyecekler. Allah onların böyle diyeceğini dünyada şimdiden bildiriyor, Kur’ân-ı Kerîm yazıyor. Bunu duyarsın; doğru mu yanlış mı, gerçek mi yalan mı? Gerçek! Doğru! Bu, böyle olacak! Allah önceden bildirmiş. İnanırsın, kendini ona göre ayarlarsın.

Peki, bir insan kendini ona göre ayarladığı ve iyi müslüman olduğu zaman ne oluyor?

Buyurun bir cami dolusu müslüman kardeşiz, karşılıklı konuşalım! Bizim sesimizi de bantlara alıyorlar; herkes duysun. İçimizde saç sakalı ağaran, beli bükülenler, bunca yıl müslüman yaşayanlar var. Müslüman yaşadık da Allah'ın nimetlerinden bir mahrumiyete mi uğradık? Müslümanlıktan bir zarar mı gördük, bir eksikliğe mi uğradık?

Hayır! El-hamdü lillâh, eş-şükrü lillâh, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin verdiği nimetlere hamd ü senâlar olsun... Kâfirlerin elinde olmayan çeşitli nimetler elimizde. Memleketimiz gül gülistan; güneşlik, meyvelik, bolluk... Dışarıda diyorlar ki, "Türkiye'ye gidin. Bolluk, ucuzluk, cennet gibi bir memleket..."

Öyle diyorlar. Çünkü Almanya'ya gidiyorsun, adam karpuzu dilimle satıyor. İki tane patlıcanı yan yana koymuş, üstüne bir naylon geçirmiş, iki patlıcan satıyor. Bizde bakkala, kasaba, manava gitsen; "İki patlıcan ver." desen adama gülerler. Zaten biz de tatmin olmayız. Pazara gittiğimiz zaman oradaki küfeciye, "Yanımdan gel." diyoruz, küfeciyi yanımıza alıyor, küfeyi dolduruyoruz, el-hamdü lillâh.

Neden? Bolluk memleket! Üzümü kasayla alırız. Meyveyi üçkilo, beş kilo... "Üç kilosu beş yüz lira" diyor, "Bin liralık doldur" diyoruz. Altı kiloyu nasılsa adam taşıyacak, küfenin arkasına dolduruyor.

Neden? Bolluk!

Bizim yakamızı silktiğimiz şu güneşi, “Allah Allah” diye İsveç’te, Norveç’te, Danimarka’da, İngiltere’de, İrlanda’da, Kanada’da arıyorlar. “Ah bir güneş çıksa da güneşin cemalini görsek.” diye kıvranıyorlar. Güneş oldu mu da edepsizler, “Güneş çıktı, biraz vücudumuz güneş alsın.” diye üstte bir şey bırakmıyorlar, hepsi çıpıl çıpıl, sere serpe parklara seriliyorlar. Allah bize bu güneşi vermiş.

Diyar diyar geziyorsun, bir güzel içme suyu yok. Allah bize iki adımda bir çeşme vermiş. Kayaların altından güldür güldür, şıldır şıldır akıyor; elini sokuyorsun elin donuyor, abdest alıncaya kadar bileklerin, ayakların sızlıyor. Uludağ’a çıkıyorsun bir başka tatlı, Bursa’ya gidiyorsun bir başka güzel... Nereye gitsen güzel!

Neden? Allah nimet vermiş. Bir kere güzel bir memleket vermiş.

Ondan sonra, komşum bana karşı iyi davranır, ben komşuma karşı iyi davranırım; kimse kimsenin hakkını yemez.

Kâfirlerin ahlâkı gelmeden önce bizim hayatımız baklava börekti. Allah kahretsin, nereden geldiler! Nereden musallat oldular başımıza! Medeniyet denilen şu canavar nasıl geldi! Nasıl geldi de bizim bu memleketi birbirine kattı! Ejderha kuyruğuyla, kanadıyla kıvrır kıvrır kıvrandı; bizim birliğimizi, güzelliğimizi darmadağın etti.

Biz mutluyduk, hala mutluyuz. İslâm’dan bir zarar görmedik, müslüman olmayanlar

dertlerine yansın! Müslüman olmayanlar İslâm olanların, müslümanların elindeki nimetlerin büyüklüklerini bilseler, onları almak için füzelerle, tanklarla “Verin şunları!” diye saldırırlardı. Çünkü bir yerde biraz nimet gördüler mi saldırıyorlar. Tanklar, füzeler paldır küldür oraya gidiyor. Müslümanların elindeki bu nimetleri görseler saldırırlar.

Her şeyimiz var! Altı ay yurt dışında kalıyorum, memleketin çamurunu özlüyorum. “Ah şu İstanbul’un çamurlu sokakları olsa da batsam şap şap... Ayaklarım çamurlansa, pantolonum çamurlansa.” diye özlüyorum. Böyle güzel bir memleket, el-hamdü lillah... Allah bizim küfrân-ı nimetimizden dolayı elimizden çıkarttırmasın, kâfire çiğnettirmesin.

Cümle cihan halkına ilan ediyoruz ki biz Müslümanlık’tan zarar görmedik. Cümle cihan halkına sesleniyoruz ki aklınız varsa İslâm’a gelin. Aklınız varsa İslâm’a gelin. Sonra çok diz döveceksiniz. Çok pişman olacaksınız.

Oradan bana kurnaz kurnaz gülecek:

“—Hoca hayattan ne anlar?” diyecek.

Senin bildiğin her şeyi biz de biliyoruz, hepimiz biliyoruz. Şu caminin ahalişi senin yaptığın her melanetin hepsini bilir. Zaten her şeyi öğrettiniz.

Mecmualarıyla, müstehcen yayınlarıyla, porno neşriyatlarıyla ne kadar pis ahlâk ve edepsizlik varsa biz gitmeden evimize getirdiler, öğrettiler. Radyodan, televizyondan kafamıza, gözümüze soktular:

“—Al, işte bizim ahlâkımız budur.”

İllallah, eksik olsun, hiçbir imrenilecek tarafı yok. Bir tek şey var; bütün hayatlarının bel kemiği seks, başka hiçbir şey yok! Bu domuzda da var. Bu, tam domuzun ahlâkı; başka bir şey yok.

Bir de otomobillerin arkasına tavşan resmi yapıyorlar. Neden? Tavşan bir senede altı-yedi defa doğurur; seksin sembolü. Müstehcen yayınlarına da iki kulaklı tavşan koyuyorlar. Yani seks, hani bizim Çingenelerin ayıyı yakalayıp da burnuna halkayı taktığı gibi bu zavallı hemcinslerimizin burnuna halkayı takmış. Çingenenin eline tefi alıp da “tım tım” vurdukça, onu ayağa kaldırarak, “Kaynana nasıl ağlar? Gelin nasıl utanır?” diye [oynattığı] gibi seks bunları oynatıyor. Başka da bildikleri bir şey yok.

Ne insaf, ne merhamet, ne çalışma, ne adalet, ne dürüstlük, ne güzellik, ne hassas duygular, ne yüksek sanatlar, ne ince zevkler; hiç birisi, hiçbir şey yok. Gözlerini kara duman bürümüş, o kadar.

Kardeşlerim! Allah bizi kâfirin ahlâkından korusun, İslâm’ın güzel ahlâkından ayırmasın...

Kötü huylular cennete girmeyecek, iyi huylular cennete girecek. Allah-u Teâlâ hepimize kötü huyları tasfiye etmemizi nasip eylesin. Güzel huylar ile müzeyyen olmamızı yakın zamanda nasib eylesin...

Muhterem kardeşlerim!

Kötü huylar hep kâfirlerin anlattığımız açık saçıklık, hırsızlık, arsızlık tarzındaki huylar değildir. Onların bilmediği, bizim kitaplarımızda yazılmış daha başka kötü huylar da var. Mesela kibir, mesala ucûb; onlar hiç bilmezler. Onların akılları, fikirleri kibir ve ucûba göre hareket etmektir. Güzel giyinecek, kravatı ütülü, yakası bilmem nesi; kibir! Herkes kendisini alkışlayacak, beğenilecek, meşhur olacak.

Bizim dinimiz, bizim felsefemizde:

الشُّهُرَةُ أَفَةٌ

(Eş-şühretü âfetün) “Şöhret afettir.” Tanınmış olmak, bir insanın parmakla gösterilmesi, insanın başına belâ olarak yeter.

Onların ömürleri şöhret kazanmak için geçer. Biz “Tevazu iyidir” deriz, onlar kibir için koştururlar. Onların mantıkları tamamen ters...

Biz “Haset kötüdür” deriz, onların işi gücü birbirlerine karşı haset... Bizde insanın dış görünüşüyle içindeki duygular farklı olursa buna “riya” derler, doğru değil diye ondan kurtulmaya çalışırız. Onlar tepeden tırnağa riyakârlıkla doludur. Adamlar riya torbasıdır, tulumudur; insanın yüzüne gülerler kuyusunu kazarlar.

Gelirler, burada bizim devlet adamlarıyla anlaşma yaparlar. Amerika’ya giderler, tutmazlar. Bizimkiler de saf saf onlara inanırlar. Bu gavur! Bu gavurdan ne köy olur ne kasaba.

Bunlar hiçbir işe yaramaz; gübre yerine tarlaya koysan bitkileri kurutur... Uğursuz, otları sarartır... Müslüman olursa bir işe yarar. Anlatamazsın, onun kravatına aldanırlar, “Herhalde bu sefer dediğini yapacak.” derler, yine aldatır. İşleri odur.

Allah bizi görünmeyen, kalbin âfeti olan gizli, çirkin huylardan da; görünen, zâhir kötü fiillerden, huylardan da korusun. Bizi içi dışı mamur, aydın, temiz, pak, asil, zarif, kâmil, edip, yüksek, has, halis müslümanlar eylesin...

Günah işledikçe boynumuzu bükeriz:

“—Yâ Rabbi! Bizi affet. Yâ Rabbi! Bizi affet. Yâ Rabbi! Bizi sana karşı günah işlemeyecek bir duruma getir. Bizi edepli kul eyle, yâ Rabbi! Sen bize sabahtan akşama, küçüklükten büyüklüğe, yazdan kışa nimetler ihsan ediyorsun, ihsan ediyorsun, ihsan ediyorsun; biz de sana edepsizliğimizden, yüzsüzlüğümüzden, saygısızlığımızdan isyan ediyoruz, isyan ediyoruz, isyan ediyoruz... Bizi bu durumdan kurtar, yâ Rabbi! Bizi edepli kul eyle, yâ Rabbi!” deriz, affımızı isteriz.

Anladık ki kötü huy fenaymış, iyi huy iyiymiş. Kötü huy cehenneme, iyi huy cennete götürürmüş. Kötü huylu cennete girmezmiş, cehenneme gidermiş, iyi huylu cennete gidermiş. O halde kötü huyları atacağız. Zâhirî ve bâtınî kötü huyları atacağız. Kalbimizi, içimizi ve dışımızı pak eyleyeceğiz, iyi insan olacağız. Bu hadisi okuyup ona azmettik, niyetimiz o!

c. Deccal Mekke'ye, Medine'ye Giremez!

İki hadîs-i şerîf aynı konuda. Peygamber SAS Efendimiz bu iki hadîs-i şerîften birincisinde buyuruyor ki:⁴

لَا يَدْخُلُ الْمَدِينَةَ رُغْبُ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ لَهَا
يَوْمَئِذٍ سَبْعَةٌ أَبْوَابٍ عَلَى كُلِّ بَابٍ مَلَكَانِ

(ش.خ. عن أبي بكر)

RE. 486/4 (*Lâ yedhulu'l-medînete ru'bu'l-mesîhi'd-deccâli, lehâ yevmeizin seb'atü ebvâbin, alâ külli bâbin melekâni.*)

(*Lâ yedhulu'l-medînete ru'bu'l-mesîhi'd-deccâli*) “Medine'ye Mesih-i Deccal'in korkusu girmez. (*Lehâ yevmeizin seb'atü ebvâbin*) Deccal çıktığı zaman Medine'nin yedi kapısı olacak. (*Alâ külli bâbin melekâni*) Her kapıda iki tane melek, deccal girmesin diye bekleyecek.”

İkinci hadîs-i şerîfte de diyor ki:⁵

لَا يَدْخُلُ الدَّجَالُ مَكَّةَ وَلَا الْمَدِينَةَ

(حم. عن عائشة)

⁴ Buhari, *Sahih*, c.VI, s.437, no:1746; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.43, no:20459; Hakim, *Müstedrek*, c.IV, s.585, no:8627; İbn-i bi Şeybe, *Musannef*, c.XV, s.140, no:38638; Ebu Bekre RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XII, s.239, no:38451; *Camiü'l-Ehadis*, c.XVII, s.112, no:17704.

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.241, no:26089; Nesei, *Sünenü'l- Kübra*, c.II, s.481, no:4257; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XII, s.209, no:34700; *Camiü'l-Ehadis*, c.XVII, s.111, no:17701.

RE. 486/5 (*Lâ yedhulü'd-deccâlü mekkete, vele'l-medînete.*)

“Deccal Mekke’ye de girmez, Medine’ye de girmez.”

Neden? Oralar mukaddes yerler. Oralara deccal girmeyecek.

Deccal, âhir zamanda çıkacak, kendisini haklı, iyi gösterecek; insanları yanlış yola çekecek, dinden imandan çıkartacak. Bir takım olağanüstü şeyler gösterince, “Bunları böyle yapıyor.” diye herkes onun peşine takılacak. Mü’min onun kâfir olduğunu anlayacak. Onun alnında hâzâ kâfir, “bu kâfirdir” yazdığını anlayacak, onun yolunda gitmeyecek.

Bu hakikaten böyle bir şahıs olarak mı çıkacak yoksa bu bir sembol, bir remiz, bir işaret midir ki yani müslümanlar, âhir zamanda güzel gibi görünen bazı şeylerle karşılaşacak ve onlara kapılıp dinlerini bırakacaklar, aldanacaklar ama bazıları da o güzel gibi görünen şeylerin aslında güzel olmadığını anlayacak, dinlerine sımsıkı sarılacak; ötekisinin küfür, kâfirlik olduğunu bilecek, o tarafa uymayacaklar, mânasına mı geliyor?

Ne olduğunu Allah bilir. Allah bilir ama bizim bu zamanımızda bazı zehirli, kötü ve küfür, imansızlık, edepsizlik, arsızlık, yüzsüzlük bâbından, cinsinden bazı şeyler üstü Kayseri usulü allanıp pullanıp boyanarak, zehiri şerbet gibi sunarak, çirkin şeyi güzel göstererek, eski püsküyü iyi göstererek piyasaya sürülüyor. Bu var! Biz bununla karşı karşıyayız.

d. Mü'min Uyanık Olmalı!

Demek ki, biz de böyle bir şey olduğu zaman gözümüzü açacağız. Biz de karşımızdaki bir şeyin dış yaldızına bakmayacağız, parmağımızla kazıyacağız.

“–Yaldızın altı ne?”

Yaldızın altı çamur... Görünüşü güzel, kokusunu koklayacağız. Dilimize bir değdireceğiz, tadına bakacağız. Zehir, pis... “Aman, ben bunu istemem.” Anlayacağız.

“–Anlayabilir miyim acaba hocam?”

İyi mü'min anlar.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

⁶ Tirmizî, *Sünen*, c.X, s.399, no:3052; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.312, no:3254; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VII, s.354, no:1529; Ukaylî, *Duafâ*, c.VIII, s.95, no:1856; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.191, no:1234; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIV, s.67, no:1537; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.V, s.351, no:1154; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.102, no:7497; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.183, no:2042; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.387, no:663; Beyhakî, *ez-Zühdü'l-Kebîr*, c.I, s.374, no:370; Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.III, s.86; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.207; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.V, s.99, no:2500; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.118; Ebû Ümâme RA'dan.

Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IV, s.94; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.88, no:30730; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.41, no:80; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.334, no:531.

اتَّقُوا فِرَاسَةَ الْمُؤْمِنِ فَإِنَّهُ يَنْظُرُ بِنُورِ اللَّهِ

خ. فى تاريخه، ت. غريب، وابن السنى فى الطب، ح ل. عن أبى سعيد؛ طب. خ ط. والحكيم)

(وسمويه عن أبى أمامة؛ ابن جرير عن ابن عمر)

RE. 14/12 (*İttekù firâsete'l-mü'mini*)
“Mü'minin ferasetinden, anlayışından, sezgisinden, zekâsından korkun! (*Feinnehû yenzuru bi-nûri'llâhi*) Çünkü o, Allah'ın nuruyla bakar; gerçekleri çok güzel görür, iyiyi kötüyü anlar.”

Baktığı zaman kâfirin ciğerinin köşesini görür. Bir işin doğru mu, eğri mi olduğunu anlar.

Gazeteler çarşaf çarşaf reklam yapıyorlar, müslüman kıs kıs gülüyor. Bunun reklam yapılacak bir tarafı yok, yine milleti aldatacaklar, kandıracaklar, dolandıracaklar, gidecekler. Akı olan peşinden gitmez, diyebiliyor.

Gözünüzü açın! Bu devir aldatmacaların çok olduğu bir devir. Bâtılın süslü püslü piyasaya sunulduğu devir. Bâtıl ama süslemişler, allamışlar, pullamışlar, Kayserilinin merkebi boyadığı gibi piyasaya sürmüşler. Dikkat edin ki aldanmayasınız.

“—Ölçü nedir?”

Şeriattir.

“—Ölçü nedir?”

Kur'ân-ı Kerîm'dir.

“—Ölçü nedir?”

Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîfidir. Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini, Kur'ân-ı Kerîm'i okur ve bunlara sarılırsanız, ebedîyen dalalete düşmezsiniz; Peygamber Efendimiz buyuruyor. Bunlara sarıldınız mı dalalete düşmezsiniz.

Demek ki dalâlete düşmemek için elimizde vasıta, alet var.

“–Neymiş?”

Kur'ân-ı Kerîm, Kelâm-ı kadîm, Allah'ın kitabı; Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesi ve onun yolunda giden Allah'ın has kulları... İnsan bunlara sarıldı mı sapıtmaz. Onun için kâfirin en çok saldırdığı şey, Peygamber Efendimiz.

“–Neden?”

Kur'ân-ı Kerîm'in cümleleri genel. O cümlelerde detay yok ama Peygamber Efendimiz bize her şeyi, her türlü teferruatı öğretmiş. Onun için, Don Kişot'un değirmenlere saldırdığı gibi, doludizgin sünnet-i seniyyeye saldırıyorlar. Sünnet-i seniyyeyi ayaklar altına almaya çalışıyorlar. Siz sünnete uygun yaşamak istediğiniz zaman, size saldırıyorlar.

Peygamber Efendimiz, “Sakalı bırakın, bıyığı kısaltın!” demiş, öyle yapıyoruz; hücum!

Peygamber Efendimiz, “Örtünün!” demiş, hücum!

Peygamber Efendimiz, “İçki içmeyin, içkinin her çeşidi şöyledir, böyledir.” diye tarif etmiş; hücum...

Kur'ân-ı Kerîm'de:

إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ
مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

(المائدة: ٩٠)

(*Inneme'l-hamru ve'l-meysiru ve'l-ensâbü ve'l-ezlâmü ricsün min ameli's-şeytâni fectenibûhu lealleküm tüflihûn*) [İçki, kumar, dikili taşlar (putlar), fal ve şans okları birer şeytan işi pisliktir; bunlardan uzak durun ki kurtuluşa eresiniz.] (Maide, 5/90) diye ayet-i kerimede bildirilmiş. Peygamber Efendimiz tarif ediyor, diyor ki:⁷

كُلُّ مُسْكِرٍ خَمْرٌ وَكُلُّ مُسْكِرٍ حَرَامٌ

(م. حم. عن ابن عمر؛ طب. عن قيس بن سعد؛ كر. عن أنس)

⁷ Müslim, *Sahîh*, c.III, s.1587, no:2003; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.352, no:3679; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.290, no:1861; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.297, no:5585; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.16, no:4645; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XII, s.188, no:5366; İmam Şâfiî, *Müsned*, c.I, s.284, no:1362; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.248, no:11-17; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.260, no:1916; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.294, no:13157; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.195, no:3954; Taberânî, *Mu'cemü's-Sağîr*, c.I, s.329, no:546; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IX, s.470, no:5621; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.288, no:17118; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.212, no:5095; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.IV, s.215, no:5957; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.38, no:876; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Zemmü'l-Müskir*, c.I, s.57, no:14; Ahmed ibn-i Hanbel, *el-Eşribe*, c.I, s.6, no:7; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.654; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XVIII, s.427, no:3569; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.5, no:1584; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VII, s.211, no:2111; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXVII, s.5; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVIII, s.352, no:898; Kays ibn-i Sa'd ibn-i Ubâde Rh.A'ten.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LV, s.128; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.V, s.83, no:8106; *Kenzü'l-Ummâl*, c.V, s.555, no:13277; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.987, no:1992.

(*Küllü müskirün hamrun*) “İnsana sarhoşluk veren her şey içkidir, (*ve küllü müskirün harâmün*) ve sarhoşluk veren şeylerin hepsi haramdır.”

Adı likör olmuş, votka olmuş, bira olmuş, şarap olmuş, vermut olmuş, cin olmuş, bilmem ne kepaze olmuş... Ne olursa olsun sarhoşluk veriyor mu, veriyor; haram!

“—Az içeceğim.”

Bir de buyrulmuş ki:⁸

⁸ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.352, no:3681; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.292, no:1865; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1125, no:3393; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.6, no:5576; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.296, no:17167; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.IV, s.217, no:5976; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Zemmü'l-Müskir*; c.I, s.60, n:21; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VIII, s.377, no:1751; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.330; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.300, no:5607; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1125, no:3394; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.167, no:6558; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.254, no:43; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.296, no:17168; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.216, no:5117; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.IV, s.217, no:5974; Temmâmü'r- Râzî, *el-Fevâid*, c.I, s.52, no:111; Cürcânî, *Târih-i Cürcan*, c.I, s.327; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LIII, s.160; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1124, no:3392; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.91, no:5648; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.262, no:83; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.197, no:626; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Zemmü'l-Müskir*; c.I, s.59, n:18; Temmâmü'r- Râzî, *el-Fevâid*, c.I, s.292, no:730; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.II, s.53; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.I, s.397; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.112, no:12120; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.50, no:3966; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Zemmü'l-Müskir*; c.I, s.61, n:23; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.466, no:5748; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.254, no:44; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.IV, s.205, no:4149; İbn-i Abdi'l-Ber, *el-İstîâb*, c.I, s.135; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.332; Ukaylî, *Duafâ*, c.II, s.233, no:783; Huvât ibn-i Cübeyr RA'dan.

Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.250, no:21; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.43; Hz. Ali RA'dan.

Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.250, no:22; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.III, s.297; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.420; Hz. Aişe RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.V, s.139, no:4880; Zeyd ibn-i Sâbit RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.344, no:13154; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.84, no:8109, 8110; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVIII, s.408, no:19752.

مَا أَسْكَرَ كَثِيرُهُ فَقَلِيلُهُ حَرَامٌ

(حم. د. ت. ح. ب. عن جابر؛ حم. ن. ه. عن ابن عمرو)

(*Mâ eskere kesîruhû, fekalîlühû harâmün*)

“Bir maddenin çoğu sarhoş ediyorsa, azı da haramdır.”

Çoğu haram olan şeyin azı da haram...

“—Yalayacağım.”

Yalaması da haram...

“—Kendim içmeyeceğim, taşıyacağım.”

Taşınması da haram...

“—Taşımayacağım da hamala taşıttıracağım, satacağım.” Başkasına satması da haram...

Nasıl tıkamış!..

“—Kim tıkamış?”

Peygamber Efendimiz, hadîs-i şerîfnde tıkamış. Onun için kâfir çalıyor borazanı; düttürü düttürü düttürü... Hücum!..

Sünnet-i Resûlullah’a, Peygamber Efendimiz’in sünnetine saldırıyorlar. Siz de bunu bilin Peygamber Efendimiz’in kalesine gelin! Peygamber Efendimiz’in sünnetini koruyun! Peygamber Efendimiz’in emrettiği gibi yaşayın; Peygamber Efendimiz’in emrettiği gibi giyinin, yemek yiyin, evlenin, ticaret yapın... Her şeyinizi Peygamber Efendimiz’e göre yapın! Sünnetin kalesine girin, kâfire karşı sünneti koruyun!

Ümmetin fesada uğradığı zamanda, Peygamber Efendimiz'in sünnetini koruyana yüz şehid sevabı verilecek.

“–Neden?”

Laf değil, kanlı bıçaklı savaş ortada cereyan ediyor.

“–Hocam! Biz ne kan görüyoruz, ne top sesi duyuyoruz, ne yanımızda mermi vızıldıyor.”

Ne vızıldaması! Sağında solunda kardeşin, anan, baban gidiyor. Devrilip devrilip gidiyorlar. Dün geldi bir kadın gözyaşları içinde anlatıyor:

“–Hocam! Benim kocam iyi bir aileden, kaynanam hacı, kaynatam hacı, kayınbiraderim hacı...”

Onları ne sayıyorsun? Senin kocandan ne haber?

Kocası tekel bayiinde içki satıyor. Kendisi içkiye müptela... Evli olduğu halde gitmiş bir metres tutmuş. Karısına hakaret ediyor, “Sen şişmansın.” diyor.

Şişmanların canı yok mu? Bre insafsız! Sen bu kızcağızı aldığın zaman, gelin olduğu zaman gözün kör müydü? Kör olmayasınca... O zaman şişman idiyse almasaydın ya, elin kızını ne diye böyle nâra yakıyorsun? O zaman zayıf idiyse, senin yanında şişmanlamış. O zaman baklava börekti de şimdi zehir zıkkım mı oldu?..

“–Şişmansın” deyip gidiyor başka kadına...

Yetişkin çocukları var, başka kadını alıyor; utanmıyor, arlanmıyor, çekinmiyor, sakınmıyor...

“—Ne olmuş bu adam?”

Bu adam iki seksen yerde uzanıyor. Gitmiş bu! Kayınbiraderi hocaymış. Kayınbiraderin hoca ama kayınbiraderinin kardeşi olan kocan yerde serilmiş, gidiyor. Alnından yemiş kurşunu. Hem de şehid de değil, boşa gitmiş. Ne din ne iman kalmış. Allah bir felaket vermiş, dükkânı soyulmuş.

“—Allah bu belaları bana niye veriyor?”

Daha bu az bile! Daha neler verecek, sen hele biraz daha bu yolda devam et. Bak, daha neler verecek...

“—Pekiyi, öteki kâfir meyhane çalıştırıyor, ona bir şey olmuyor da, ben tekel bayiliği yaparken niye bana böyle oluyor?”

Allah seni yine biraz seviyormuş da bir tokat vuruyor, uyanasın diye. İkaz ederse belki uyanırsın diye. O bakımdan kimisinin yuvası böyle yıkılıp gidiyor. Kimisi hırsızlığı, kimisi rüşvete, kimisi zinaya, kimisi bilmem hangi günaha dalmış. İşte onların hepsi bizim için kayıp...

Müslüman ananın babanın evladıydı. 85 yaşında babası varmış. Evden camiye camiden eve bembeyaz sakallı nurani insan. Çocuğunun bu halini saklıyorlarmış Babasına Allah ömür versin, oğlu gitmiş... *Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciûn.*

Demek ki bir savaş var; demek ki giden bizden gidiyor. Bizim evlatlar, bizim arkadaşlar, bizim kardeşler, bizim komşular gidiyor. Bizim yuvalar

yıkılıyor, bizim memleket perişan oluyor. Bu adamdan bir hayır gelmez artık. Sabahtan akşama sarhoş, eve gelir kavga eder, evde de huzur kalmaz. Kaç kişiyi huzursuz ediyor.

Şimdi bu adam çocuklarını nasıl evlendirecek? Onlara nasıl babalık yapacak? Ciddiyet kalmadı demek ki, kaybolmuş...

Geçen gün yolcuyuz, bir lokantaya gittik. Üç tane sarhoş delikanlı geldi. Haydi bakalım, buyur; gitti gençler... Laubali hareketler, bilmem ne... Düşündüm:

“—Ey Esad Hoca! Haydi bakalım, bunları nasıl yola getireceksin?”

Zıpır, demiri sıkısa suyunu çıkartacak kadar kuvvetli ama kafa gitmiş. O da, o da devrilmiş. Bu gençler böyle devrilmiş, öteki adamlar böyle devrilmiş, bu çocuklar böyle gitmiş, bu kızlar böyle gitmiş...

Kızların haline bakıyorum. Ben hocayım, direksiyonda araba kullanıyorum, gözümün içine bakıyor. Ya kız, başını önüne eğsene. Eskiden kadınlar adamların önünden aykırı geçmezdi. Beklerlerdi, adam geçerdi ondan sonra... Sonra öyle dik dik elin erkeğine bakmazlardı. Yiyecek misin beni? Böyle bakıyor. Utanmak yok. Erkek utanıyor bakmıyor, o böyle bakıyor.

Neden? O da gitmiş de ondan.

Sen ona baksan, biraz kurcalasan, diyecek ki; “—Hocam! Hafta sonu mecmuasını, bilmem hangi dergiyi alıyorum. Orada okudum ki bir kız evinden kaçmış, artist olmuş. Kürklerin içinde,

mücevherler parmaklarında... Ah bir fırsat da bana düşse... Öyle bir zengin bulsam da ben de o işi yapsam.”

Onun kafası öyle.

Kuyumcuya gidiyorsun, bir sürü genç kız tezgâha dizilmiş:

“—Şu yüzüğü mü alsam? Bu yüzüğü mü alsam? Acaba bu küpe nasıl? Yakıştı mı?” Maksudı küpe almak değil, maksudı tezgâhtarı ayartmak, dükkânın sahibinin oğlunu çalmak...

“—Neden?”

Dünya hırsı gözünü kaplamış, seks duygusu dimağını tutmuş. O da gitmiş, o da devrilmiş; ondan da köy, kasaba olmaz. Ondan ne olacak, ne işe yarar!..

Demek ki bir harp var. Demek ki kıyasıya bir harp var; devrilen devrilene, yıkılan yıkılana... Hep bizden gidiyor. Demek ki bu savaşın şuurunda olacağız, Peygamber Efendimiz’in sünnetine sarılacağız, Kur’an’ın bayrağını tutacak, kaldıracacağız, kalenin burcuna dikeceğiz, aşağı düşürttürmeyeceğiz. Düşmanın eline geçirirtirmeyeceğiz.

Sen iyi müslüman olmadığın zaman zararın sadece sana olmuyor, cümle cihana oluyor. Cümle müslümanları kan ağlatıyorsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemize şuur ihsan eylesin...

e. Peygamber SAS‘in Ailesinin Şerefi

Bu hadîs-i şerîf biraz hususi bir hadîs-i şerîf. Diyor ki Peygamber SAS Efendimiz:⁹

لَا يَدْخُلُ النَّارَ مَنْ تَزَوَّجَ إِلَيَّ أَوْ تَزَوَّجَتْ إِلَيْهِ

(كر. والديلمى، وابن النجار عن الحارث عن علي)

(*Lâ yedhulu'n-nâre, men tezevvece ileyye, ev tezevvectü ileyhi.*)

“Benim aileme gelin gelen ve benim ailemden öbür tarafa alınan kimseler cehenneme girmez.”

Yani benim sülalemin evlendiği veya kız verdiği kimseler... Peygamber Efendimiz’le sıhriyet ve karabet bağı kurmuş olankimseler cehenneme girmez.

“—Neden?”

Onun nuru o kadar çok ki hepsine yetiyor, hepsini temizliyor. Şu taraf seyyidler, şu taraf şerifler, şu taraf ebrar, ahyâr... Onlar cehenneme girmeyecek.

Bir şey çok hoşuma gidiyor, zevk duyuyorum onu da size nakletmek isterim. Peygamber SAS Efendimiz’e dua ediyoruz ya, tahiyyâta oturduğumuz zaman:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ

⁹ İbn-i Asakir, *Tarih-i Dimaşk*, c.XXIII, s.462; Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.104, no:7607; Hz.Ali RAdan.

Camiü'l-Ehadis, c.XVII, s.115, no:17710.

(*Allâhümme salli alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âli muhammedin.*) “Yâ Rabbi, Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ’ya salât ü selâm eyle ve Muhammed’in âline de salât ü selâm eyle!” diyoruz.

Tabii bu Peygamberimiz’in âli kim?.. Bazı rivayetlerde, hadis-i şeriflerde sorulduğu bildiriliyor Peygamber Efendimiz’e, “Kimler kastediliyor bundan?” diye.

Bir hadîs-i şerîfide Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:¹⁰

أَلُ مُحَمَّدٍ كُلُّ تَقِيٍّ

(طس. عق. ك. في تاريخه، ق. عن أنس)

RE. 4/9 (*Âlü muhammedin küllü takıyyin*) “Âl’im, Âl-i Muhammed denilince kastedilen kişiler, her takvâ ehli müslümandır, mü’mindir.” buyurmuş.

Âl-i Osman diyoruz, anlıyoruz ki Osman-ı Gâzi’den en son Osmanlı padişahına kadar olan sülale... Âl-i Selçuk dediğimiz zaman Selçuklu devletinin hükümdarlarını anlıyoruz. Âl-i Abbas dediğimiz zaman, Abbasileri anlıyoruz.

¹⁰ Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.III, s.338, no:3332; Taberânî, *Mu’cemü’s- Sağîr*, c.I, s.199, no:318; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.II, s.152, no:2693; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.418, no:1692; Temmâmü’r-Râzî, *el-Fevâid*, c.II, s.217, no:1567; İbn-i Hâcer, *Lisânü’l-Mîzan*, c.VI, s.146, no:512; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Mecmaü’z-zevâid, c.X, s.475, no:17946; *Kenzü’l-Ummâl*, c.III, s.89, no:5624; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.16, no:17; *Câmiu’l-Ehâdîs*, c.I, s.35, no:33.

Peki, Âl-i Muhammed dediğimiz zaman kimi anlayacağız?

Kimler acaba bunlar?

O hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz iltifat ediyor, diyor ki: (*Âlü muhammedin küllü takıyyin*) “Takvâ ehli herkes Muhammed SAS’ın âlidir, yâni benim âlimdir.”

Takvâ ehli her şahıs benim âlimdir, âl-i Muhammed’dir, âl-i Muhammed’den sayılıyor. Takvâ ehli olduğu zaman bu adamın üstüne her zaman dua yağıyor. Kim (*Allâhümme salli alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âli muhammedin.*) dese, o duanın sevabı bu adamın da üstüne yağıyor.

Allah cümlemizi takvâ ehli eylesin... Demek ki takvâ ehli, sâlih kul olduk mu, yaşadık. Cümle cihan halkının, ehl-i namazın, ehl-i niyazın, dua ehlinin, niyaz ehlinin, Allah’ın sevgili kullarının, namazlıların, niyazlıların, oruçluların duaları üstümüze yağıyor demektir. Şaldır şaldır mânevî rahmet üstümüze yağıyor.

Allah bizi takvâ ehli, sâlih kul eylesin... Allah bizi o duaların şumûlüne girenlerden, hisse alanlardan eylesin...

f. Ashab, Tâbiîn, Tebe-i Tâbiîn

Yukarıdaki hadîs-i şerîfe uygun düşen bir hadîs-i şerîf.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

لَا يَدْخُلُ النَّارَ مُسْلِمٌ رَأَى وَلَا رَأَى مَنْ رَأَى
وَلَا رَأَى مَنْ رَأَى مَنْ رَأَى

(طب. عن عبد الرحمن بن عتبة عن أبيه)

RE. 486/7 (*Lâ yedhulü'n-nâra müslimün reânî, ve lâ reâ men reânî, ve lâ men reâ men reânî.*)

(*Lâ yedhulü'n-nâra müslimün reânî*) “Bir müslüman ki beni görmüş, cehenneme girmez.”

Yani Peygamber Efendimiz’in ashabı cehenneme girmez. Ama ashablıktan çıkmamışsa...

Çünkü hadîs-i şerîften biliyoruz ki:

“—Tam havuzumun başına birisi gelirken, ben de ‘bu benim ashabım’ diye onu karşılamaya hazırlanırken, melekler yolda onu durdururlar, çevirirler. Ben de meleklerle derim ki; ‘Durun melekler! O benim ashabımdandı, niye onu çeviriyorsunuz?’ ‘Senden sonra o neler yaptı.’ derler. Onu Havz-ı Kevser’e sokmazlar, yoldan çevirirler.”

Demek ki Peygamber SAS Efendimiz’i görenlerden ahdini, bağlılığını bozmayanlara cehenneme girmek yok, cennete girecekler.

¹¹ Taberani, *Mu’cemü’l-Kebir*, c.XVII, s.357, no:983; Taberani, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.I, s.308, no:2036; Heysemi, *Mecmaü’z-Zevaid*, c.IX, s.746. no:16422; İbn-i Ebi Asım, *Sünneh*, c.III, s.488, no:1268; İbn-i Esir, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.776; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.IV, s.529, no:5623; Abdurrahman ibn-i Ukbe, babasından.

Kenzü’l-Ummal, c.XI, s.536, no:32505; *Camiü’l-Ehadis*, c.XVII, s.114, no:17709.

(*Ve lâ reâ men reânî*) “Sonra, onları görenler de cehenneme girmeyecek.” Yani ashabı gören *tâbiin* de cennete girecek.

(*Ve lâ men reâ men reânî.*) “Ondan sonra, onları görenleri görenler de cehenneme girmeyecek.” Yani *tebe-i tâbiin*. Bunlar İslâm’da üç mübarek nesildir.

Asr-ı saadet, Peygamber Efendimiz’in yaşadığı devre, saadet çağı. Mü’minler, oradaki has sahabe cennete girecek. Ondan sonra *tâbiin* devri... Onlar sahabeyi gördüler, ilimleri öğrendiler, naklettiler. O mübarekler de cennete girecek.

Ondan sonra *tebe-i tâbiin* devri... Onlar da tâbiini gördüler. Onlar da mübarek insanlar, ilimle meşgul olmuşlar, bize hadisleri nakletmişler, fıkıhı tesis etmişler. Onlar da cennete girecek.

Bu, Peygamber Efendimiz’in hayrının, bereketinin nesiller boyu devam ettiğini gösteren bir başka misal olmuş oluyor. Demek ki, mübarek Peygamberimizin yüzünü gören cennete gidecek. Hani “yüzünü gören cennetlik” derler ya... Birbirimize, “Neredesin be hacım? Çoktandır seni görmedim, yüzünü gören cennetlik.” deriz hani. Demek ki Peygamber Efendimiz’in yüzünü gören cennetlik...

Geçenlerde bir hacı amca geldi, kendisini çok sevdim. Rüyada Peygamber Efendimizi görmüş, sormuş:

“–Kimsin sen?”

“—Ben senin Peygamberinim!” demiş, bir şeyler tavsiye etmiş.

O da rüyadan uyanıp o tavsiyeleri söyleyince, babası azarlamış:

“—Git be! Bacak kadar boyunla sen kim oluyorsun? Rasûlüllah senin rüyana mı girecek? Sen rüyada kim bilir neyi gördün de Peygamber sanıyorsun.” demiş. “Bir daha bir rüya görünce, birisi rüyada sana böyle bir şey dediği zaman, şu duayı oku, şu tesbihleri çek.” filan diye azarlamış.

Bir zaman geçmiş, yine Peygamber Efendimiz’i rüyada görmüş. Babasının öğrettiği duaları okumaya kalkınca, Peygamber Efendimiz gülmüş, demiş ki:

“—Evlâdım! Şeytan benim sûretime giremez. Rüyada beni gören, beni görmüştür.”

Rüyada görmek bile saadet. Ama işte dersin başında; edep... Her şey, ilim bile geride; önce edep... Önce edepli kul olacağız.

Girdim ilim meclisine, eyledim kıldım talep;

Dediler ilim geride, illâ edep, illâ edep...

Bir talebem bir kafilenin başkanı olmuş. O kabile yedi otobüs, dokuz otobüs neyse karayoluyla hacca gitmişler, gelmişler. Dedim;

“—Nasıl kafilen, iyi miydi?”

“—Hocam! Maalesef bizim hacılar hac ibadetinin şuurunda değiller. Boş kafayla gidiyor, boş kafayla geliyorlar. Turist gibi gidiyorlar, geliyorlar.” dedi.

Bizim talebe uyanık. Benim bayağı iyi bir talebemdi.

“—Harem-i Şerîf’in kaç kapısı var? Kaç minaresi var? Bu hediyeği kaçta aldın? Kem riyâl? Bu tesbihlerin düzinesi kaçtan? Bunu hangi dükkândan aldın? İşi gücü çarşı pazar... Sen oraya alışverişe mi, ibadete mi gittin? Şuurunda değil” dedi.

“—Yalnız bizim kafileden bir tanesi vardı. Çok ciddi, aşık, sadık, edepli, zarif bir kimseydi, iyi bir dervişti. O ciddiydi. Gözü yaşlıydı. Medine’ye geldiği zaman otobüsten indi, başını yerlere koydu, toprakları öptü, ‘Rasûlüllah’ın beldesine geldim’ dedi. ‘Acaba Rasûlüllah buraya ayağını bastı mı?’ dedi, gözyaşları döktü, bizi de ağlattı... O iyiydi.” filan dedi.

Haccı yapmışlar. Kara yoluyla yine otobüsle dönüyorlar. Rüya görmüş. Gördüğü rüyayı bizim talebe anlatıyor. Bu edepli kul, bu şahıs rüyada Peygamber SAS Efendimiz’i görmüş. Demiş ki:

“—Evladım! Senin haccın kabul oldu. Bir kâğıt kalem getir de haccını yazıvereyim.”

O da sevincinden rüyada:

“—Aman kâğıt nerede? Kalem nerede?” diye öbür odalara gitmiş, dolaşmış.

Rüyada gördüğü yer neresiyse oradan kâğıdı kalemi almış. Peygamber Efendimiz’in oturduğu sedire gelmiş, bakmış ki orada şeyhi oturuyor.

Peygamber Efendimiz'in oturduğunu bıraktığı yerde, bakıyor ki şeyhi oturuyormuş.

“—O ne demek?”

Şeyhi de Peygamber Efendimiz'in varisi, vekili demek. Demek ki insan edepli kul olursa, edepli kul mahrum olmuyor. Bütün mahrumiyetler edepsizlere...

Allah bizi edepten ayırmasın... Allah bizi Peygamber Efendimiz'in şefaatine erdirsin... Dünyada, rüyada görmeyi nasib etsin... Âhirette meclisine ermeyi nasib etsin... Cennette komşu eylesin... Havz-ı Kevserinden doya doya nûş etmeyi nasib etsin...

Bi-hürmeti esrârı Sûreti'l-Fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

07. 06. 1987 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

